

FIRE SERMON 2

ALFA

HEMELVUUR

DE OMEGA'S KOMEN IN VERZET
MAAR DE ALFA'S ZITTEN HUN OP DE HIELEN

FRANCESCA HAIG

Over het boek

Vierhonderd jaar na nu heeft een nucleaire vuurzee huisgehouden op aarde. De natuur en de menselijke beschaving zoals wij die kennen zijn verwoest. Hoewel er geen sprake meer is van straling, komt ieder kind om raadselachtige redenen samen met een tweelingbroer of -zus ter wereld. Elk paar bestaat uit een lichamenlijk perfecte Alfa en een door een afwijking getekende Omega. De manier waarop de Raad, het hoogste orgaan van de overheersende Alfa's, over de samenleving regeert, doet denken aan apartheid.

Omega's worden gebrandmerkt en uitgestoten, en Alfa's eigenen zich de schaarse hulp- en voedselbronnen toe. Maar zelfs voor de Alfa's valt er aan één wrang feit niet te ontkomen: als de ene tweelingbroer of -zus sterft, dan sterft ook de andere.

Cass is uniek onder Omega's; zij heeft geen lichamenlijke afwijking, maar gaat gebukt onder de last van een vooruitziende blik. Terwijl haar tweelingbroer Zach binnen de Raad steeds meer macht krijgt, koestert zij de gevaarlijkste droom die er is: die van een wereld waarin Alfa's en Omega's als gelijken naast elkaar leven. Ergens aan de andere kant van de oceaan, hoopt ze, bevindt zich een plek waar Omega's in veiligheid kunnen leven. Maar om daar te komen moet ze eerst de kust bereiken, en Cass' meedogenloze broer Zach zit haar en haar vrienden op de hielen...

'Lezers die van *De Hongerspelen* en Pierce Browns *Red Rising*-serie houden, zullen smullen van dit eerste deel in de trilogie.' – *Library Journal* over *Vuurpreek*

Over de auteur

Francesca Haig is romanschrijver, dichter en academicus. Ze behaalde haar doctorstitel aan de universiteit van Melbourne en is gastschrijver aan de universiteit van Chester. Ze debuteerde in 2015 met *Vuurpreek*, deel 1 in de Fire Sermon-trilogie. De rechten van deze trilogie zijn aan meer dan twintig landen verkocht en DreamWorks heeft de filmrechten verkregen.

#firesermon

Van dezelfde auteur

Vuurpreek

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Francesca Haig

Hemelvuur

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Map of Bones

© De Tores Ltd 2016

Vertaling

Joost van der Meer en William Oostendorp

Omslagbeeld

© Wil Immink Design/iStockphoto

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0478 3

NUR 285

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Vol liefde en dankbaarheid draag ik dit boek op aan
mijn ouders, Alan en Sally, die hun aanhoudende passie
voor woorden met me deelden.*

Proloog

Telkens wanneer hij in mijn dromen verscheen zag ik hem zoals ik hem voor het eerst had gezien: zwevend. Hij was een silhouet, wazig vanwege het dikke glas en de dikke vloeistof waarin hij was ondergedompeld. Ik zag slechts glimpen: zijn hoofd slap tegen zijn schouder, de contouren van een wang. Ik kon zijn gezicht niet goed zien, maar ik wist dat het Kip was, op dezelfde manier als dat ik het aan het gewicht van zijn arm om mijn lichaam kon voelen, of aan zijn ademhaling in het donker kon horen.

Zijn bovenlichaam hing voorover, zijn benen hingen omlaag. Zijn zwevende lichaam vormde een vraagteken waarop ik het antwoord niet kon geven.

Alles liever dan deze dromen, zelfs de herinnering aan zijn val. Overdag dook die vaak genoeg op: zijn halfslachtige schouderophalen voordat hij sprong. De lange val. De vloer van de silo als de vijzel die zijn botten tot de stamper maakte die zijn eigen vlees vermaalde.

Mijn dromen over hem in het reservoir waren op een andere manier een verschrikking. Niet de uitdijende plas bloed die zich op de vloer van de silo verspreidde, maar erger: de smetteloze marteling van de slangen en de draden. Maanden daarvoor had ik hem uit dat reservoir bevrijd, maar sinds ik hem in die silo had zien sterven, kapselden mijn dromen hem weer in achter het glas.

De droom versprong. Kip was weg en nu keek ik naar de slapende Zach. Een van zijn handen was fel naar me uitgestoken. Ik zag de rafeelige huid rond zijn nagels, ik zag zijn ruwe, stoppelige onderkaak.

Als dreumesen deelden we een ledikant en sliepen we elke nacht opgekruld tegen elkaar aan. Zelfs toen we ouder waren en hij me begon te vrezen en te verachten verloren onze lichamen nooit dat gevoel van vertrouwde nabijheid. Toen we het ledikant eenmaal waren ontgroeid en ik me omdraaide in mijn eigen bed, zag ik dat hij, aan de andere kant van de slaapkamer, zich ook omdraaide.

Nu keek ik opnieuw naar Zachs slapende gezicht. Daarop was niets te zien wat verried wat hij had gedaan. Ik was de gebrandmerkte, maar zijn gezicht had iets van een litteken moeten hebben vertoond. Hoe kon hij die reservoirs hebben laten construeren, de slachting op het eiland hebben kunnen bevelen en toch zo argeloos, met de mond open, kunnen slapen? Eenmaal wakker was hij altijd beweeglijk. Ik herinnerde me zijn handen, altijd gesticulerend, onzichtbare knopen leggend in de lucht. Nu was hij bewegingloos. Alleen zijn oogleden bewogen mee met het verloop van zijn dromen. Een halsader klopte en hield aldus de tel van zijn hartslag bij. En ook de mijne, ze waren een en dezelfde. Stopte het zijne, dan stopte het mijne. Hij had elke gelegenheid te baat genomen om mij te verraden, maar onze gedeelde dood vormde die ene belofte die hij niet kon breken.

Hij opende zijn ogen.

‘Wat wil je van me?’ was zijn vraag.

Ik was hem ontvlucht, helemaal naar het eiland, en terug naar de *deadlands* van het oosten, maar hier lag hij, mijn tweelingbroer, die me van over de stilte van mijn droom aankeek. Het was alsof een touw ons samenbond; hoe verder we van elkaar wegrenden, hoe strakker het touw aantrok.

‘Wat wil je van me?’ vroeg hij opnieuw.

‘Je tegenhouden,’ zei ik. Ooit zou ik hebben geantwoord dat ik hem wilde redden. Misschien kwam het op hetzelfde neer.

‘Kan niet,’ zei hij. Het klonk niet triomferend, slechts feitelijk, hard als tandglazuur.

‘Wat heb ik jou aangedaan?’ vroeg ik hem. ‘En jij ons?’

Zach gaf geen antwoord, de vlammen deden dat voor hem. De explosie, de witte flits die de droom aan stukken reet. Ze stal de wereld en bracht er vuur voor in de plaats.

1

Vanuit een vlammenzee ontwaakte ik, en ik slaakte een kreet in de verduisterende lucht. Toen ik naar Kip reikte, vond ik alleen de deken, die krijtachtig aanvoelde van de as. Elke dag dat ik mijn best deed om me aan zijn afwezigheid aan te passen, werd ik wakker en merkte ik dat mijn vergeetachtige lichaam naar zijn warmte rolde.

In de echo van mijn eigen kreet ging ik achterover liggen. Ik droomde nu vaker over de explosie. Ze diende zich aan in mijn slaap, en soms ook als ik wakker was. Meer dan ooit begreep ik waarom zoveel zieners gek werden. Ziener zijn was alsof je over een bevroren meer liep: elk visioen was een scheur in het ijs onder je voeten. Er waren vele dagen dat ik zeker wist dat ik door het broze oppervlak van mijn eigen gezonde verstand zou zakken.

‘Je ligt te zweten,’ zei Piper.

Mijn ademhaling was snel en luid, en weigerde zich te laten afremmen.

‘Het is niet warm. Voel je je koortsachtig?’

‘Ze kan nog niet praten,’ zei Zoe van de andere kant van het vuur. ‘Nog even en het zal ophouden.’

‘Ze heeft koorts,’ zei Piper, met een hand op mijn voorhoofd. Telkens wanneer ik een visioen had, reageerde hij zo. Vlug aan mijn zijde, me overlappend met vragen voordat de visioenen ook maar de kans kregen om te verdwijnen.

‘Ik ben niet ziek.’ Ik duwde zijn hand weg, ging rechtop zitten en streek over mijn gezicht. ‘Het is gewoon weer de explosie.’

Hoe vaak ik het visioen ook had verdragen, ik kon me er gewoon niet op voorbereiden en de impact was er ook niet minder om. Het deed mijn zintuigen in elkaar overlopen. Het geluid ervan was volstrekte zwartheid; de kleur een wit dat in mijn oren gierde. De hitte ging alle pijn voorbij: het was totaal. De omvang van de vlammen was onmetelijk: de horizon werd verteerd, de wereld weggerukt in een oogwenk van eeuwigdurend vuur.

Zoe stond op en stapte over de kruimels van de brand om me de veldfles aan te reiken.

‘Het gebeurt vaker, hè?’ vroeg Piper.

Ik nam de fles aan van Zoe. ‘Heb je ze geteld?’ vroeg ik aan Piper. Hij reageerde niet, maar bleef me aankijken terwijl ik dronk.

Tot die nacht had ik wekenlang niet gegild, wist ik. Ik had er zo hard aan gewerkt. Slaap gemeden; mijn krampachtige ademhaling getemperd als er een visioen kwam; mijn kaken gespannen totdat mijn tanden aanvoelden alsof ze elkaar tot stof zouden vermalen. Maar Piper had het toch gemerkt.

‘Heb je me in de gaten gehouden?’ vroeg ik.

‘Ja,’ antwoordde hij, en hij onttrok zich niet aan mijn starende blik. ‘Ik doe wat ik moet doen, voor het verzet. Het is jouw taak om de visioenen te ondergaan. En de mijne om te bepalen hoe we ze kunnen gebruiken.’

Van hem weg rollend was ik het die de starende blik verbrak.

Wekenlang had de wereld uit as bestaan. Zelfs nadat we de deadlands achter ons hadden gelaten, blies de wind nog steeds vanuit het oosten en legde hij de hemel een last van zwarte stof op. Als ik achter Piper of Zoe reed, zag ik dat het zelfs in de verfijnde contouren van hun oren neersloeg.

Als ik huilde, liepen er zwarte tranen over mijn wangen. Maar ik had geen tijd voor tranen. En om wie zou ik huilen? Kip? De doden van het eiland? Iedereen die in New Hobart vastzat? Al diegenen die nog steeds in de reservoirs dreven? Het waren er te veel, en ze hadden helemaal niets aan mijn tranen.

Ik leerde dat het verleden van weerhaken is voorzien. Herinneringen trokken aan mijn huid, meedogenloos als de doornstruiken die groeiden langs de zwarte rivier in de deadlands. Zelfs als ik me gelukkige momenten probeerde te herinneren – zittend met Kip op de vensterbank, op het eiland, of lachend met Elsa en Nina in de keuken in New Hobart – eindigden mijn gedachten bij hetzelfde punt: de silobodem. Die laatste minuten: de Biechtmoeder, en wat ze had onthuld over Kips verleden; Kips sprong, en zijn lichaam op het beton beneden me.

Ik merkte dat ik Kips geheugenverlies benijdde. Dus ik leerde mezelf om me dingen niet te herinneren. Ik klampte me vast aan het heden, het paard onder me, zijn stevigheid en warmte. Samen met Piper over een in het stof getekende kaart gebogen om onze volgende bestem-

ming te berekenen. De onontcijferbare boodschappen die in de as waren achtergelaten door de hagedissen die met hun buik over de verwoeste aarde sleepten.

Toen ik dertien was en nog maar net gebrandmerkt, had ik in de spiegel gestaard naar de genezende wond en tegen mezelf gezegd: dit is wat ik ben. Nu deed ik hetzelfde met dit nieuwe leven. Ik deed mijn best het te leren bezetten, zoals ik had geleerd om mijn gebrandmerkte lichaam te bewonen. Dit is mijn leven, zei ik elke morgen tegen mezelf, als Zoe aan mijn schouder schudde om me wakker te maken omdat het mijn beurt was om op de uitkijk te gaan staan, of wanneer Piper zand over het vuur schopte en zei dat het tijd was om verder te gaan. Dit is nu mijn leven.

Na onze aanval op de silo was de hele regio Wyndham zo vergeven van patrouilles van de Raad dat we eerst in zuidelijke richting moesten trekken, ons een weg banend door de deadlands, dat uitgestrekte kankergezwell op de aarde, voordat we terug naar het westen konden reizen.

Uiteindelijk moesten we de paarden laten gaan; anders dan wij konden ze niet overleven op het vlees van hagedissen en larven, en waar wij reisden, was geen gras. Zoe had geopperd om ze op te eten, maar tot mijn grote opluchting wees Piper erop dat ze net zo mager waren als wij. Hij had gelijk: hun ruggengraat was net zo scherp als de over-eind gezette stekels van een hagedis. Toen Zoe ze losliet, galoppeerden ze weg naar het westen op benen die niets meer waren dan botsplinters. Of ze van ons wegvluchtten of gewoon weg wilden komen van de deadlands, weet ik niet.

Ik dacht dat ik wel wist welke schade de explosie had aangericht. Maar in die weken werd me de ravage opnieuw duidelijk. Ik zag de huid van de aarde als een ooglid naar achteren gepeld, waarna verschroeiende stenen en stof achter waren gebleven. Ze zeggen dat het grootste deel van de wereld na de explosie zo was: gebroken. Ik had barden over de Lange Winter horen zingen, toen de hemel jarenlang in as was gehuld en er niets wilde groeien. Nu, eeuwen later, hadden de deadlands zich naar het oosten teruggetrokken, maar uit onze tijd daar begreep ik meer van de angst en de woede die de zuiveringen hadden gedreven, toen de overlevenden alle na de explosie overgebleven machines hadden vernietigd. Het taboe rond de restanten van de machines was niet eenvoudigweg een wet, het was een instinct. Alle ge-

ruchten of verhalen over waar machines ooit, in het Ervoor, toe in staat waren, werden overschaduwd door de bewijzen van wat ze uiteindelijk hadden opgeleverd: vuur en as. De strenge straffen van de Raad voor het doorbreken van het taboe hoefden nooit te worden uitgevoerd; het was een wet die door onze eigen afkeer werd gehandhaafd; we huiverden van de brokstukken van machines, die nog steeds af en toe uit het stof omhoogstaken.

Mensen deinsden ook terug voor ons, wij Omega's in onze door de explosie getekende lichamen. Het was dezelfde angst voor de explosie en haar besmetting als die de Alfa's ertoe had bewogen om ons te verbannen. Voor hen waren onze lichamen deadlands van vlees: onvruchtbaar en gebroken. Wij onvolmaakte tweelingen droegen de smet van de explosie in ons, zo zeker als de verschroeide aarde in het oosten. Ze verjoegen ons, ver weg van waar zij woonden en bebouwden, om uit het verwoeste land een bestaan bijeen te scharrelen.

Piper, Zoe en ik waren als zwart geworden geesten uit het oosten gekomen. De eerste keer dat we ons wasten, liep het water zwart stroomafwaarts. Daarna was de huid tussen mijn vingers nog steeds grijs gevlekt. De donkere huid van Piper en Zoe kreeg een grijsachtige tint die ze er maar niet afgespoeld kregen; het was de bleekheid van honger en uitputting. De deadlands waren niet iets wat je gemakkelijk achter je kon laten. Toen we ons naar het westen begaven, schudden we nog steeds elke avond de as uit onze dekens wanneer we ze uitpaktten, en 's ochtends hoestten we nog steeds as op.

Piper en ik gingen vlak bij de ingang naar de grot zitten en keken hoe de zon de nacht van zich afschudde. Meer dan een maand geleden, op weg naar de silo, hadden we in dezelfde verborgen grot geslapen en op dezelfde platte steen gezeten. Naast mijn knie droeg de steen nog steeds de kerven van waar Piper al die weken geleden zijn mes had gescherpt.

Ik keek naar Piper. De snee op zijn enkele arm was tot een roze veeg geheeld, het littekenweefsel dik en wasachtig, gerimpeld waar hechtningen de wond dicht hadden gehouden. In mijn hals was de wond van het mes van de Biechtmoeder ook eindelijk genezen. In de deadlands was het een open wond geweest, met as omrand. Zat de as nog steeds daar, in mij, zwarte spikkeltjes die onder het schild van het litteken opgesloten waren?

Piper hield een stuk op zijn mes gespietst konijnenvlees voor mijn neus. Het was een restje van de avond ervoor, met koud vet bedekt en tot grijze sliertjes gestold. Ik schudde mijn hoofd en wendde me af.

‘Je moet eten,’ zei hij. ‘We hebben nog drie weken nodig om de Verzonken Kust te bereiken. Naar de westkust is het zelfs nog langer, als we naar de schepen willen zoeken.’

Al onze gesprekken begonnen en eindigden bij de schepen. Hun namen waren als toverwoorden geworden: de Rosalind. De Evelyn. En als de gevaren van de onbekende zee de schepen niet tot zinken brachten, had ik soms het gevoel dat het gewicht van onze verwachtingen dat wel zou doen. Die waren nu alles. Het was gelukt ons te verlossen van de Raad van de Biechtmoeder, en van de machine die zij gebruikte om alle Omega’s te volgen, maar het was niet genoeg, vooral niet na het bloedbad op het eiland. We hadden de Raad dan misschien afgeremd, en ze hadden twee van hun krachtigste wapens verloren, maar de reservoirs hadden geduld. Ik had ze met eigen ogen gezien, in visioenen en in de vreselijk harde werkelijkheid. Rij na rij van glazen reservoirs, elk een zuivere hel.

Dat was het plan van de Raad voor ons allemaal. En als we zelf geen plan hadden, een doel om voor te werken, dan waren we gewoon bezig in het stof te vechten, en dan zou er geen einde aan komen. We zouden de reservoirs een poosje kunnen tegenhouden, maar ook niet meer dan dat. Het eiland was ooit onze bestemming geweest. Dat was geëindigd in bloed en rook. Dus nu zochten we naar de schepen die Piper maanden geleden vanaf het eiland eropuit had gestuurd, op zoek naar het Elders.

Er waren momenten dat het meer als een wens voelde dan als een plan.

Bij de volgende vollemaan zou het vier maanden geleden zijn dat de schepen afvoeren. ‘Dat is vreselijk lang op zee,’ zei Piper terwijl we op de steen zaten.

Ik had hem geen enkele geruststelling te bieden, dus ik zweeg. Het was niet alleen slechts de vraag of het Elders daar ergens was of niet. De echte vraag was wat het ons kon bieden, als het al bestond. Wat zijn bewoners zouden kunnen weten, of doen, dat wij niet konden. Het Elders kon niet gewoon een ander eiland zijn, een plek om ons te verbergen voor de Raad. Dat zou ons enig respijt kunnen bieden, maar het zou geen oplossing zijn, niet meer dan het eiland was. Er moest meer dan dat zijn: een echt alternatief.

Als de schepen het Elders vonden, dan zouden ze over de verraderlijke zee terug moeten zien te varen. Als ze het overleefden, en als ze in hun poging om naar het veroverde eiland terug te keren niet werden gepakt, moesten ze terugkeren naar een verzamelplaats bij Cape Bleak, aan de noordwestkust.

Het voelde aan als een vage kans: als gestapeld op als, waarbij elke hoop ijler leek dan de vorige, terwijl de reservoirs van Zach stevig en met elke dag die passeerde talrijker waren.

Piper wist inmiddels wel beter dan zich tegen mijn stilzwijgendheid te verweren. Hij bleef staren naar de zonsopkomst en ging verder. ‘Toen we in het verleden schepen wegstuurden, wist een aantal ervan maanden later naar het eiland terug te keren, met beschadigde rompen en bemanningen ziek van de scheurbuik als enige blijk van hun reis. En twee schepen kwamen nooit terug.’ Hij zweeg even, maar zijn gezicht verried geen enkele emotie. ‘Het is niet slechts een kwestie van afstand, of zelfs zwaar weer. Een aantal van onze matrozen kwam met verhalen over dingen die we ons nauwelijks kunnen voorstellen. Een paar jaar geleden leidde een van onze beste kapiteins, Hobb, drie schepen noordwaarts. Meer dan twee maanden waren ze weg. De winter naderde al toen Hobb terugkeerde, met slechts twee schepen. De winterstormen waar wij aan de westkust aan gewend zijn, zijn erg genoeg; als het even kon, maakten we ’s winters niet eens een oversteek naar het eiland. Maar verder naar het noorden was de hele zee langzaamaan aan het bevroren, vertelde Hobb ons. Het ijs drukte een van de schepen zomaar samen.’ Hij opende zijn hand breed en balde een vuist. ‘De hele bemanning ging verloren.’ Hij zweeg weer even. We keken naar de rijp die het gras verstijfde. De winter was op komst.

‘Geloof je na al deze tijd nog steeds dat de Rosalind en de Evelyn daar ergens kunnen zijn?’

‘Over geloof ben ik niet zeker,’ zei ik. ‘Maar ik hoop van wel.’

‘En dat is voor jou genoeg?’ vroeg hij.

Ik haalde mijn schouders op. Wat zou ‘genoeg’ trouwens betekenen? Genoeg waarvoor? Genoeg om te blijven doorgaan, vermoedde ik. Ik had geleerd om niet om meer te vragen dan dat. Genoeg om na elke dag rust mijn deken weer op te vouwen, in mijn rugzak te proppen en Piper en Zoe opnieuw te volgen voor de zoveelste nacht lopen over de vlakke.

Piper stak het vlees weer naar me uit. Ik wendde me af.

‘Je moet hier echt mee ophouden,’ zei hij.

Hij sprak nog steeds zoals hij altijd had gedaan: alsof de hele wereld zijn bevelen diende op te volgen. Als ik mijn ogen had gesloten, kon ik me hebben voorgesteld dat hij nog steeds orders aan het geven was in de vergaderzaal op het eiland, in plaats van hier gehurkt op een rots, met gescheurde en vuile kleren. Er waren momenten dat ik zijn zelfverzekerdheid bewonderde: de vermetelheid ervan, tegenover een wereld die zijn best deed om ons te laten zien dat wij waardeloos waren. Op andere momenten verbijsterde het me. Ik had mezelf erop betrappt dat ik keek hoe hij zich voortbewoog. Hij was de laatste paar weken magerder geworden, zijn huid zat net iets te strak over zijn jukbeenderen, maar had niets veranderd aan zijn uitdagend uitstekende kaak of brede schouderpartij, onbevreesd om ruimte in te nemen. Het was alsof zijn lichaam een taal sprak die dat van mij nooit kon leren.

‘Ophouden waarmee?’ vroeg ik terwijl ik zijn blik meed.

‘Je weet heus wel wat ik bedoel. Je eet niet. Je slaapt of praat nauwelijks.’

‘Ik hou jou en Zoe toch bij, of niet soms?’

‘Ik zei niet dat je ons niet bijhoudt. Je bent alleen jezelf niet meer.’

‘En sinds wanneer ben jij een expert in hoe ik ben? Je kent me amper.’ Mijn stem klonk luid in de ochtendstilte.

Ik wist wel dat het niet eerlijk was om zo tegen hem te snauwen. Wat hij had gezegd, was immers waar. Ik had inderdaad minder gegeten, zelfs nu we de deadlands hadden verlaten en de jacht goed eten opleverde. Ik at net genoeg om goed te blijven, snel te kunnen reizen. Op vorstdagen, als het mijn beurt was om te slapen, wierp ik de deken van mijn schouder en gaf ik mezelf over aan de kou.

Piper of Zoe kon ik dit allemaal niet uitleggen. Dan zou ik over Kip moeten praten. Zijn naam, die enkele lettergreep, bleef als een visgraatje in mijn keel steken.

Ook zijn verleden hield me op de rand van woorden. Ik kon er niet over praten. Sinds de silo, toen de Biechtmoeder me had verteld hoe Kip vóór het reservoir was geweest, droeg ik haar nieuws overal met me mee. Ik was goed in geheimen bewaren. Dertien jaar lang had ik mijn visioenen voor mijn familie verborgen gehouden, en toen ontmaskerde Zach me. De vier jaren dat ik gevangenzat in de Bewaringskamers had ik mijn visioenen van het eiland verborgen gehouden voor de Biechtmoeder. Op het eiland had ik wekenlang de identiteit van

mijn tweelingbroer verborgen gehouden voor Piper en de Assemblee. Nu verborg ik wat ik wist over Kip. De wetenschap dat hij de Biechtmoeder als kind had gekweld, en verrukt was toen ze werd gebrandmerkt en weggestuurd. Dat hij als volwassene had geprobeerd om haar op te sporen en had betaald om haar voor zijn eigen bescherming op te laten sluiten in de Bewaringskamers.

Hoe kon hij voor mij zo'n vreemde zijn, terwijl ik elk van zijn wervels onder mijn vingertoppen kon herkennen en ik de precieze ronding van zijn heupbeenderen tegen die van mezelf kende?

Maar tegen het einde, in de silo, had hij de keuze gemaakt om te sterven, om mij te redden. Nu leek dat het enige geschenk dat we elkaar te bieden hadden: het geschenk van onze eigen dood.

2

Halverwege naar de Verzonken Kust leidde Zoe ons naar een onderduikadres aan de rand van de vlakten. In de cottage bewoog niets, behalve de wind die de opengelaten voordeur deed dreunen.

‘Zijn ze gevlucht of werden ze meegenomen?’ vroeg ik terwijl we door de verlaten kamers liepen.

‘Hoe dan ook, ze zijn overhaast vertrokken,’ zei Zoe. In de keuken lag een kan aan diggelen op de vloer. Op de tafel stonden twee niet-afgewassen kommen, fluweelgroen van de schimmel.

Piper boog zich voorover om de deurklink te bekijken. ‘De deur werd van buitenaf opengetrapt.’ Hij kwam overeind. ‘We moeten nu vertrekken.’

En ook al had ik uitgekeken naar een nachtje binnen slapen, ik was blij om die kamers, waar elk geluid door stof werd gedempt, te verlaten. We trokken ons terug in het hoge gras, dat tot aan het huisje zelf groeide, en sloegen pas ons kamp op toen we de hele dag en de halve avond hadden gelopen.

Zoe zat gebogen over een konijn dat ze een dag eerder had gevangen en wilde het terwijl Piper en ik een vuurtje maakten.

‘Het is erger dan we dachten,’ zei Piper, vooroverbuigend om op de prille vlammen te blazen. ‘Het halve netwerk moet geïnfiltreerd zijn.’

Dit was niet de eerste verwoeste schuilplek die we hadden gezien. Op weg naar de silo waren we op een andere plek gestuit, waar niets was overgebleven dan zwartgeblakerde balken waaruit nog steeds rook opsteeg. De Raad had op het eiland gevangenen gemaakt, en de geheimen van het verzet werden uit hen gewrongen.

Terwijl Zoe en Piper inventariseerden wat we wisten, hulde ik me in stilzwijgen. Niet dat ze me buitensloten van de conversatie, maar hun gesprekken bestonden hoofdzakelijk uit korte verwijzingen naar mensen, plaatsen en informatie, die zij kenden en die ik nooit was tegengekomen.

‘Het heeft geen zin om bij Evan thuis langs te gaan,’ zei Piper. ‘Als ze Hannah levend hebben meegenomen, zullen ze ook hem hebben gepakt.’

Zoe keek niet op van het konijn. Ze strekte het beest uit op zijn rug, greep met een hand zijn achterpoten vast en sneed met haar mes door de blootgelegde witte vacht. Als twee uit elkaar gehouden handen viel de buik open.

‘Zouden ze niet eerst Jess oppikken?’ vroeg ze.

‘Nee. Ze heeft nooit rechtstreeks met Hannah te maken gehad, dus zou ze veilig moeten zijn. Maar Evan was Hannahs contactpersoon. Als zij is meegenomen, dan is het gedaan met Evan.’

Het verzetsnetwerk op het vasteland was groter en complexer dan ik ooit had beseft. Bij hoeveel andere onderduikadressen zwaaiden nu deuren met kapotgeslagen klinken open naar verlaten kamers? Het netwerk was als een wollen trui met verschillende losse draden, waarvan elke draad dreigde het geheel los te rafelen.

‘Hangt ervan af hoe lang Hannah het heeft volgehouden,’ zei Zoe. ‘Misschien heeft ze hem wat tijd kunnen geven om weg te komen. Julia redde het drie dagen toen ze haar meenamen.’

‘Hannah is niet zo sterk als Julia; we kunnen niet aannemen dat zij het zo lang wist vol te houden.’

‘Sally had ook geen contact met Hannah. En een aantal van de westelijke cellen zou nog steeds intact moeten zijn,’ ging Zoe verder. ‘Ze rapporteerden rechtstreeks aan jou, er waren geen links met het netwerk in het oosten.’

Ik nam het woord. ‘Ik heb me nooit gerealiseerd hoe actief het verzet hier op het vasteland was.’

‘Jij dacht dat alles alleen maar om het eiland draaide?’ vroeg Zoe.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat was toch het belangrijkste?’

Piper tuitte zijn lippen. ‘Over het eiland... het deed ertoe dat het bestond. Het was een symbool, niet alleen voor het verzet, maar ook voor de Raad. Het was een signaal dat er een andere manier kon zijn. Maar het zou nooit groot genoeg zijn voor ons allemaal. Zelfs in die laatste maanden zouden we sommige verzoeken van vluchtelingen hebben moeten afwijzen, totdat we onze capaciteit hadden opgebouwd. De vloot hadden uitgebreid, het probleem van de bevoorrading hadden opgelost.’ Somber schudde hij zijn hoofd. ‘Het zou nooit een definitieve oplossing worden.’

Zoe onderbrak hem. ‘De meeste mensen op het eiland deden niets. Ze voelden zich fantastische opstandelingen, alleen maar omdat ze daar woonden, maar dat was het. Ze zouden zich bij de bewakers hebben kunnen aansluiten of in de uitkijkposten een paar diensten hebben kunnen draaien, maar weinig van hen droegen actief hun steentje bij; door bijvoorbeeld naar het vasteland te komen om te helpen bij reddingsacties, het netwerk van onderduikadressen te leiden of de gangen van de Raad in de gaten te houden. Zelfs een aantal van die lieden in de Assemblee met Piper; ze waren zo blij om gewoon wat in de vergaderzaal te zitten, naar kaarten te kijken en over strategieën te praten, maar je zou de helft van hen nog niet betrappen op dat ze de overtocht maakten. Het vasteland was waar het zware werk nog altijd plaatsvond, maar als ze het eiland eenmaal hadden gehaald, kwamen de meeste mensen nooit meer terug.’

‘Ik zou het niet zo hebben gezegd, maar Zoe heeft wel gelijk,’ zei Piper. ‘Veel mensen op het eiland waren zelfvoldaan. Daar zijn vonden ze genoeg. Maar de mensen op het vasteland of degenen die tussen de twee op de transportschepen werkten, deden het meeste werk. Zoe deed meer dan de meesten en ze is zelfs nooit op het eiland geweest.’

Ik sloeg vlug mijn ogen op. ‘Echt waar? Ik wist zeker van wel.’

‘Ze hebben nooit gewild dat Alfa’s voet op het eiland zetten, zelfs ik begreep waarom.’ Zoe zat over het konijn heen gebogen. Alsof ze een handschoen uitdeed, trok ze de vacht van het vlees af. ‘Hoezo dacht je dat ik daar was geweest?’

‘Ik denk omdat je voortdurend van de zee droomt.’

Ik besepte niet dat ik het wist, tot ik het mezelf hoorde zeggen. In al die nachten dat we dicht bij elkaar hadden geslapen, had ik haar dromen gedeeld, net zoals ik had gedaan met haar veldfles of haar deken. En haar dromen gingen altijd over de oceaan. Misschien was het me daardoor nog niet opgevallen: na mijn jarenlange dromen over het eiland was ik eraan gewend geraakt; aan de rusteloze zee en zijn veranderende palet van grijze, zwarte en blauwe tinten. Maar in Zoe’s dromen was geen eiland voorgekomen, helemaal geen land eigenlijk: alleen de kolkende zee.

Het ene moment zat Zoe gehurkt bij het vuur, met het slappe lijf van het konijn in haar handen, het volgende bevond haar mes zich bij mijn buik.

‘Heb je in mijn dromen gesnuffeld?’

‘Rustig aan,’ zei Piper. Hij brulde het niet, maar het was wel degelijk een bevel.

Het lemmet week geen centimeter. Haar andere hand had een dikke pluk van mijn haar vastgegrepen, waarbij haar knokkels mijn schedel raakten en me op mijn plek hielden. Het mes was recht door mijn trui en shirt gegaan en drukte pal tegen mijn buik; ik voelde het koude staal op mijn huid. Mijn hoofd was naar achteren en opzij gedraaid. Ik zag het konijn op de grond liggen, met zijn omgedraaide hals en open oogjes.

‘Waar ben je in godsnaam mee bezig geweest?’ vroeg ze. Terwijl ze dichterbij kwam, drukte het lemmet harder in mijn huid. ‘Wat heb je gezien?’

‘Zoe,’ waarschuwde Piper. Hij sloeg zijn arm om haar hals, maar deed verder niets; hij hield haar alleen vast en wachtte.

‘Wat heb je gezien?’ herhaalde ze.

‘Dat heb ik je al verteld. Alleen de zee. Veel golven. Het spijt me, ik kan het niet beheersen. Ik besepte het zelfs niet eens, tot daarnet.’ Ik kon haar niet uitleggen hoe het werkte. Hoe mijn bewustzijn van haar dromen niet een soort luistervinken was, net zomin als dat ik had afgeluisterd op zee toen we op het eiland waren. Het was er gewoon, een achtergrondgeluid.

‘Je zei dat het zo niet werkte,’ zei ze, haar warme adem op mijn gezicht. ‘Je zei dat je geen gedachten kon lezen.’

‘Dat kan ik ook niet. Het is anders. Ik krijg soms gewoon indrukken. Ik wil het niet.’

Ze duwde me naar achteren. Toen ik mijn evenwicht had hervonden, bracht ik mijn hand naar mijn buik. Hij was rood.

‘Het is konijnenbloed,’ zei Piper.

‘Deze keer wel,’ zei Zoe.

‘Als het enig verschil maakt,’ zei ik, ‘jij weet waar ik over droom.’

‘Iedereen binnen een straal van vijftien kilometer weet waar jij over droomt, zoals jij gilt en je aanstelt.’ Ze wierp het mes weg, en het landde naast het halfgevillede konijn. ‘Dat geeft jou nog niet het recht om in mijn hoofd rond te neuzen.’

Ik wist hoe het voelde; het gevoel van inbreuk dat de verhoren van de Biechtmoeder me hadden bezorgd. Hoe mijn hele hoofd als bezoedeld aanvoelde door haar aanhoudend doorvragen.

‘Het spijt me!’ riep ik haar na terwijl ze wegliep naar de rivier.

‘Laat haar maar,’ zei Piper. ‘Alles goed met jou? Laat me je buik eens zien.’ Hij stak een hand uit om mijn trui op te tillen.

Ik duwde zijn hand weg.

‘Wat was dat nou allemaal?’ vroeg ik terwijl ik Zoe nastaarde.

Hij pakte het konijn op en schudde het zand van het vlees. ‘Dat had ze niet moeten doen; ik zal met haar praten.’

‘Voor mij hoeft dat niet. Ik wil alleen weten wat er aan de hand is. Waarom reageerde ze zo? Waarom doet ze zo?’

‘Het is niet makkelijk voor haar.’

‘Voor wie dan wel? Niet voor mij, dat is wel zeker. Niet voor jou, voor niemand van ons.’

‘Gun haar wat ruimte,’ zei hij.

Ik gebaarde naar de vlakke om ons heen, naar het bleke gras dat zich kilometerslang uitstreckte, en de hemel zo groot dat hij op de aarde zelf leek te zijn neergedaald. ‘Ruimte? Er is hier niets anders dan ruimte. Ze hoeft me niet elk moment van de dag op m’n lip te zitten.’

Ik kreeg geen antwoord, behalve het schurende gras in de wind, krab-bend naar de onderkant van de lucht, en het vochtige geschraap van Pipers mes op het vlees van het konijn terwijl hij het villen afmaakte.

Zoe kwam pas na de dageraad terug. Ze at zwijgend en sliep aan de andere kant van Piper in plaats van op de gebruikelijke plek tussen ons in.

Ik dacht aan wat ze eerder had gezegd: *als ze het eiland eenmaal hadden gehaald, kwamen de meeste mensen nooit meer terug*. Denkt ze aan Piper, vroeg ik me af, als de zee haar in haar slaap overspoelt? De zee die hij overstak naar het eiland, waarbij hij haar aan haar lot overliet, na alles wat ze had opgegeven om bij hem te zijn.